

Sygn. akt II AKz 433/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Beata Basiura

Protokolant: Magdalena Bauer

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Małgorzaty Bednarek

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko M. K. (K.)

oskarżonemu o przestępstwo z art. 280 §2 k.k. i 288 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 64 §2 k.k. i in.

zażalenia obrońcy oraz oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 6 lipca 2015 roku sygn. akt XVI K 121/15

w przedmiocie określenia czasu trwania okresu tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w Katowicach utrzymał w mocy stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego M. K. zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego w Będzinie z dnia 30 stycznia 2015 roku sygn. akt II Kp 47/15, do dnia 31 października 2015 roku.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, tj.:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 §1 pkt 1 k.p.k. i art. 258 §2 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na uznaniu, że w sprawie zachodzi konieczność zastosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, wyrażająca się w szczególności uzasadnioną obawą ukrywania się i mataczenia przez oskarżonego, podczas gdy materiał zebrany w sprawie prowadzi do odmiennych wniosków, albowiem względem oskarżonego zapadł prawomocny wyrok skazujący, mocą którego oskarżony został skazany na karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, nie sposób więc przyjąć, że M. K. będzie mógł w jakikolwiek sposób utrudniać postępowanie, a w szczególności ukrywać się czy wpływać na świadków, zwłaszcza że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie został już zebrany, a oskarżyciel publiczny przesłał do Sądu akt oskarżenia,

2. art. 251 §3 k.p.k. poprzez niewykazanie w jaki sposób oskarżony pomimo wprowadzenia do wykonania kary pozbawienia wolności miałby nakłaniać inne osoby do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień.

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego M. K..

Oskarżony w zażaleniu podniósł, iż jako osoba skazana i jednocześnie tymczasowo aresztowana nie może być zatrudniony w Zakładzie Karnym, a także korzystać z zajęć dostępnych dla skazanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenia nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew zawartym w nim zarzutom, analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że spełnione zostały w przedmiotowej sprawie procesowe przesłanki, wynikające z art. 249 §1 k.p.k. oraz art. 258 § 1 pkt 1 oraz § 2 k.p.k., uzasadniające dalsze przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego M. K..

Materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania przygotowawczego, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanego M. S., zeznań pokrzywdzonego oraz świadków, wskazuje na wymagane art. 249 § 1 k.p.k. duże prawdopodobieństwo, że oskarżony popełnił zarzucane mu czyny. Oczywiście ostateczna i szczegółowa ocena poszczególnych dowodów oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów należy do Sądu meriti i będzie miała miejsce na etapie wyrokowania.

Zgodzić się także należy z oceną Sądu Okręgowego co do konieczności dalszego stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania z uwagi na uzasadnioną obawę utrudniania przez niego prawidłowego toku postępowania w związku z surowością grożącej mu kary pozbawienia wolności, określonej w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. Prognoza wymierzenia oskarżonemu surowej kary nie jest jedynie wynikiem oskarżenia go o popełnienie czynu wyczerpującego znamiona określone w z art. 280 §2 k.k., a więc przestępstwa, które spełnia kryterium formalne przewidziane w ww. przepisie. Z uwagi na rzutuujący na stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, sposób i okoliczności jego popełnienia, brutalny sposób zachowania się sprawcy oraz właściwości i warunki osobiste oskarżonego działającego w warunkach multirecydywy, zagrożenie surową karą jest w niniejszej sprawie wysoce prawdopodobne. Przesłanka wynikająca z ww. przepisu opiera się na założeniu, że oskarżony, gdy spodziewa się orzeczenia względem siebie surowej kary, może być naturalnie bardziej skłonny do bezprawnych zachowań zakłócających prawidłowy tryb postępowania celem uchronienia się przed grożącą mu karą, bądź chociażby maksymalnego odsunięcia w czasie momentu prawomocnego jej wymierzenia.

Słusznie Sąd Okręgowy stwierdził też, iż aktualna pozostaje w sprawie przesłanka stosowania środka zapobiegawczego ujęta w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k.

w postaci obawy ucieczki lub ukrywania w związku z nie posiadaniem przez oskarżonego miejsca stałego pobytu. Okoliczność ta była już przedmiotem oceny tutaj Sąd Apelacyjny w sprawie o sygn. akt II AKz 259/15. Ocena ta pozostaje nadal aktualna, bo nie zaistniały żadne nowe okoliczności, które by tę przesłankę niweczyły.

Nie można zgodzić się z obrońcą twierdzącym, iż fakt odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności w innej sprawie, pozbawia go realnego wpływu na toczące się przedmiotowe postępowanie, na co zwrócił uwagę także Sąd Okręgowy. Sąd Apelacyjny podziela w tym względzie pogląd, zgodnie z którym, odbywanie kary pozbawienia wolności nie powoduje niecelowości tymczasowego aresztowania. Oczywiście jest, iż z wykonywaniem tej kary związane są inne rygory niż ze stosowaniem tymczasowego aresztowania. Uzyskanie przepustki, przerwy w karze, czy nawet warunkowego przedterminowego zwolnienia, to okoliczności, które mogą umożliwić oskarżonemu ucieczkę lub ukrycie się, czy też podejmowanie próby wywarcia wpływu na zeznania świadków lub wyjaśnienia współpodejrzanego (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30 kwietnia 2014 r. II AKa 250/14) . Oczywiście bowiem jest, iż zakłócanie prawidłowego toku postępowania może również przybrać również formę bezprawnego wpływu na dowody już przeprowadzone.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności, w tym rodzaj i charakter obaw przyjętych za podstawę stosowania środka zapobiegawczego oraz ich nasilenie

i zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania sądowego uznać należy, że właściwie uznał Sąd Okręgowy w Katowicach, iż w dalszym ciągu jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć dalszy niezakłócony jego tok.

Wobec wywiązania się przez Sąd I instancji z obowiązku przedstawienia dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego zarzuconych mu przestępstw oraz przytoczenie okoliczności wskazujących na istnienie podstawy i konieczność stosowania środka zapobiegawczego, za chybiony należało również uznać zarzut obrazy przez Sąd I instancji art. 251 §3 k.p.k.

Nie dopatrując się w sprawie zarzucanego przez obrońcę naruszenia przepisów postępowania, czy też ujemnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania związanych z sytuacją osobistą M. K., za które nie można uznać ograniczenia jego praw jako osoby skazanej, Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej

Z.

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem doręczyć oskarżonemu i jego obrońcy,
- akta zwrócić.

Katowice, dnia 22 lipca 2015 roku.